АВТОР: Калин Терзийски

Пешо Морския

На Пешо Морския му викат така, не защото е роден край морето, не защото е служил във флота, а заради една случка от живота му.

Ето каква е тя:

Това се случи преди две години. Той пътуваше с влак за морето – за първи път в живота си, а беше вече двайсет и пет годишен. Беше така превъзбуден от очакването да види тая прословута, гигантска локва от солена вода за първи път, че непрекъснато досаждаше на приятелите си с един и същи въпрос: „Далече ли е морето… пристигаме ли?“

На приятелите му, негови връстници, им беше омръзнало от неговите подпитвания, защото те бяха ходили на морето, то не можеше да ги учуди с нищо, защото те знаеха много неща за него: че е солено, че не се вижда отсрещния му бряг, че има чужденки по монокини по крайбрежието и медузи в плитките води, а в по-дълбоките имало грамадни медузи, колкото вътрешна гума на камаз и от тях, от ужилването им, човек се парализирал и умирал. Единственото спасение за парализираните, знаеха приятелите на Пешо Морския, беше да се носи на банските безопасна игла, и когато си парализиран вече от медузената отрова, да се убодеш, за да ти се върне подвижността.

Приятелите на Пешо Морския знаеха и капанчето с най-хубавата пържена цаца в Равда, където барман беше един смотаняк от Стара Загора – бивш електроинженер. Приятелите на Пешо Морския знаеха много неща. Един от тях примерно беше оправил една англичанка с дъщеря на двайсет и пет години, от Бирмингам, преди казармата. Този приятел често разказваше историята с оправянето на англичанката и всички я слушаха с голям интерес, и никога не им омръзваше.

Всички приятели на Пешо Морския знаеха и такива тънкости, като тази, че германците, когато седнат вечер на маса край брега – когото са мъж и жена, става въпрос – и си поръчат червено вино, след това ще се пецкат. Много неща за морето знаеха тези приятели.

Всеки от приятелите на Пешо Морския беше спал пиян на плажа и беше получавал слънчево изгаряне, събуждайки се по обед. Един даже беше служил на нос Шабла, но докато пътуваха, той повече си мълчеше и се подсмихваше пренебрежително, все едно казваше: О да ви еба и вас, дето сте били по два пъти за пет дена на морето!

Докато пътуваха…Пешо Морския ги гледаше със завист, със свито гърло и се самосъжаляваше, колкото сили имаше. Още в София се беше понапил, а във влака – съвсем – за да не се вълнува толкова. И пак се вълнуваше, завиждаше и си викаше: Как може да не съм стъпил веднъж на морето, как съм пропуснал толкова много…аз съм си смотаняк, боклук… все пари нямам, все ме черпят… е сега пак забравих да си взема цигари от гарата, а ме е срам вече да муфтя…

И Пешо пак се заглеждаше към хълмовете с дребни, криви лозя, очаквайки да види морето, когато хълмовете се свършат. Но морето не идваше толкова лесно, колкото на Пешо му се искаше.

По едно време нещо проблясна, стана равно, замириса по непознат за Пешо начин – на нещо тежко, но пък и леко – нещо като на вода, в която има нафта. Подухна и лек ветрец, раздвижи задухата и листата на полумъртвите дръвчета навън. Видя се вода – толкова Пешо не беше виждал. Беше ходил на един микроязовир до река Вит. Но това беше грамадно нещо… Егати… Това е морето… Нали?

Ха! Грозно се изсмяха приятелите на Пешо. Това беше просто Бургаското езеро. Да, да… това е морето… скачай от влака, че ще го пропуснеш – смееха се приятелите. И Пешо пак се загледа мълчаливо през прозореца, гледаше как водата лети и блести, слънцето тъкмо се беше снижило на около десетина сантиметра от водата и от това тя силно блестеше.

А накрая, някак неочаквано, се появи истинското море и Пешо се развълнува страшно. Надигна се и излезе наполовина от прозореца, топъл вятър го обгръщаше и той се разкрещя. Не знаеше какво крещи, но много му се крещеше.

Сред гарата, мъкненето на раници, подвикванията, чакането на автогарата за автобус, седейки върху багажа, сред тълпата от помургавели хора, полуголи, изглеждащи по-слаби от тена си момичета, сред опиянението от предаваната от ръка на ръка бутилка, Пешо Морския се чувстваше като в сън – чудноват сън.

Тъкмо беше и привечер, и Пешо усещаше морската привечер, в която цветовете стават така наситени, миризмите така натрапчиви, въздухът носи такава тревожност, а хората са така възбудени, очаквайки нощта…

Когато автобусът за Равда дойде, той съвсем зашеметен, олекнал, беше повлечен от приятелите си, които подвикваха нещо, грубо се кикотеха, но той почти не ги чуваше. Качиха се, той се бухна в една седалка, залепи челото си до мръсното стъкло и се загледа навън, гледаше и нищо не разбираше – нито какво вижда, нито какво чувства. Автобусът се захвана с пътя, морето беше тъмно и Пешо се плашеше от огромния му вид.

Очакваше да е като земята – той беше израснал на хълмиста земя – все на стотина метра едно от друго да има по нещо – храст, дърво, изоставена барака, крава с отрязани рога… а в морето нямаше нищо. Пешо изпитваше мъчително вълнение.

Като пристигнаха, нанесоха се – имаха бунгала – седнаха на една дървена маса, всред високи дървета, от която не се виждаше морето, и започнаха да пият. Морето не се виждаше, но се чуваше и усещаше. Пешо пиеше най-бързо, бръщолевеше несвързано и се напи много, наложи се да го занесат в бунгалото, да го хвърлят на едно легло и да се върнат да си допият.

А на сутринта Пешо се събуди от горещина, плувнал в пот. На пода се търкаляше бутилка ракия и той я надигна и пи, все едно е вода. Догади му се, но стисна зъби и легна по гръб, за да си събере мислите. И след една минута си припомни къде се намира. Намираше се на море. Аз съм на море… каквото ще да е, аз съм на морето. Може да не съм бил до сега, но сега вече съм – мислеше той и се задъхваше, затова пийна още ракия.

Пешо беше израсъл с баба си, защото и дядо му и баща му бяха умрели от пиене, а майка му, като нямала какво да прави, оставила го тригодишен на бабата, която й беше свекърва и заминала при майка си, след това се оженила. Пешо знаеше, че има от нея две сестри, но това не го вълнуваше много. За него и майка му беше умряла.

Като малък Пешо беше умно момче, но доста мързелив и от мърлящина правеше бели. На село мърлячите ги мразят много. На десет години, учейки се да пуши, запали един сеновал. На петнайсет го изключиха от училището, той се мота една година, караха с пенсията на баба му, просеше цигари и се свиваше, от това самочувствието му стана хронично ниско, накрая се хвана като пазач на един цех до селото. Беше непълнолетен, но толкова дразнеше хората с безделието си и постоянното „Черпи една цигара“, че го сложиха за пазач просто, за да не ги дразни. Пешо не беше лош пазач – спеше и четеше книжки, прочете доста, а в склада така и никой не искаше да ходи да краде, защото беше празен – държеше го някакъв баровец, който май беше бандит.

Пешо не беше усещал радостите на любовта, освен може би веднъж, когато хареса едно момиче от съседното село и след дискотеката, в тъмното го прегръща, стиска и опипва, докато не се изпразни в гащите си. Момичето даже не беше от съседното село, ами беше дошло за ваканцията при баба си, затова не познаваше Пешо, пък беше и тъмно. А Пешо в тъмното, на опипване и на миризма си беше момче. Не че момичетата харесват много момчетата, но за какво са дискотеките, ако не да ходиш да се натискаш там. Момичето беше от София и тия неща му бяха пределно ясни. Беше на тринайсет години. Тогава Пешо се влюби, но се държеше, все едно нищо няма, защото това е голяма срамота. Освен това, той доста добре разбираше, че според всички той няма право на такива неща. Запази нещо като мъчителна гордост – само за себе си.

Поради склонността си да харчи по най-глупав начин всичките си пари (даваше по малко на баба си, но после й искаше на заем) той пак си ходеше беден и омърлушен. Когато се наложеше да седне привечер с момчетата и момичетата от училището, опитваше се да се държи непринудено, даже нахакано – както го изисква селският етикет, но гърлото му се свиваше. Понякога купуваше скъпи цигари и черпеше всички, седнали на двете обърнати една срещу друга пейки с бира. Те, естествено, приемаха това за поредната му тъпотия и когато той се завличаше, леко олюлявайки се в мрака към къщи, те си казваха по някоя дума за него – или че е голям смотаняк, или че няма да му дават повече цигари, щом не си пази парите.

Тази година обаче Пешо беше работил на три места едновременно, нещо в него се беше разбунтувало и той надделя над леността си, пребори се с ниското си самочувствие, ходи да се помоли на куп места (то не че имаше в селото и в съседните, пък и в градчето куп места) и си намери не още една, а още две работи: общ работник в градчето и два пъти седмично да товари на специален частен камион боклука от строежа на къщата на някав баровец от града, когото никой от селото не беше виждал, но разправяха, че щял да направи в тая къща цех за хероин.

И Пешо спечели доста пари, а и кой знае как успя да не ги похарчи за глупости. Защото беше решил, че ще отиде на морето.

Сега Пешо лежеше и слушаше вълните – не че беше чувал някога вълни – беше виждал по телевизията – но разбираше, че това са вълните, и усещаше, че шумят прекрасно.

След като полежа още пет минути и си събира мислите, Пешо се надигна, избърса лицето си с ръкава на фанелката и излезе през вратата навън. Страшното слънце, прицелено точно в очите му, стреля и Пешо прикри очите си с ръка.

Приятелите му бяха изчезнали, а той беше замаян, съвсем не знаеше какво да прави, затова се затътра, следвайки шума на вълните. Вървя без пътека през стръмна горичка, одраска се много пъти в клоните и храстите, но шумът на вълните се усилваше и най-накрая, съвсем пред себе си, Пешо видя стръмен склон, а под него плаж, а пред него – морето. И Пешо се затича, залитна, свлече се по склона, смееше се, падна на пясъка, изправи се и тръгна напред.

На плажа седяха, лежаха, ходеха, стояха и джапаха в плитката вода хора по бански. Пешо си беше обул бански още при тръгването от село, за да не губи време в преобуване. Видя приятелите си, седнали около една хавлия да играят белот. Те се държаха много печено, даже не поглеждаха към морето. Пляскаха картите, чешеха се където кожата им беше напечена най-силно, подвикваха си, и когато Пешо дойде до тях, те казаха без да го поглеждат едно: О-о-о Пешка… как е главата? и продължиха да пляскат картите и да се почесват.

Пешо седна, събу си маратонките, панталона, съблече си фанелката и се загледа в играта, обаче беше развълнуван, въобще не виждаше картите. Морето го привличаше страшно. Пак се свиваше гърлото му, мъчно му беше, защото го беше срам, че не може да се развика: „Айде бе пичове, айде да влеземе в морето… ебати и морето, дай да влеземе…“.

Най-после, когато се наиграха и с мръсни думи изкоментираха играта си, приятелите му решиха да влязат във водата. „Да са окъпем“ – казаха те – така се казваше в неговия край.

И Пешо, последен, неуверено тръгна към водата, нагази и постоя. Водата беше хладна и приятно плискаше по прасците му. Той се засили, гледайки от приятелите си и бухна във водата, тъкмо когато една вълна идваше към брега. Вълната носеше пясък, завъртя го и го преобърна. Беше плувал в реки, но това беше страхотия.

Водата, която изплюваше, беше така солена и горчива, че на Пешо му хрумна, че има вкус на сълзи. Пешо беше опитвал сълзи – най-вече като малък, но и сега – като голям – поплакваше, когато се скараше с баба си, или когато прекалено много го обидеха приятелите – задето проси цигари, задето е смотаняк, задето живее с баба си, задето не е ходил на море и така нататък.

После плуваха, буйстваха във водата, биха я с ръце, правиха грубиянски номера един на друг и най-вече на Пешо, а той се плашеше, викаше, секнеше се, плюеше вода, смееше се и ревеше. Водата на морето не че ги правеше равни, но без дрехи, с мокри глави, разликите намаляваха. Пешо си помисли, че както са с мокри, залепнали коси и им се виждат само главите и ръцете над водата, всеки прилича на всеки. И даже, че може да се нахвърли изотзад на някой, да го натисне във водата, докато се нагълта, а след това да се скрие. Никой нямаше да го познае. Водата на морето го правеше по-самоуверен и това го възхити.

И когато излязоха на брега запъхтени, бяха повече приятели отпреди. Всичките бяха кльощави и бели, селски момчета, с релефни, тънки мускули. По белезникавите им тела имаше червени петна оставени от жилавите им пръсти при борбата във водата на морето.

Пешо легна на пясъка, а пясъкът беше горещ и сух, полепна по него, в ушите му зашумя, защото бяха пълни с морска вода, а в далечината минаваше моторница. Той се унесе и заспа, без да мисли за нищо.

Когато го събудиха, кожата му смъдеше, той отиде и се изплакна в морето – усети как кожата му се е изпънала като дреха, която си облякъл след пране. На вечерта гореше целия, болеше го, не смееше да се допре с тяло до нищо, дори до дреха – седеше по бански. Приятелите се смееха, мажеха го с кисело мляко, изляха му малко и на главата, а той също се смееше и беше радостен, че вече и той е заспивал на плажа и се е събуждал изгорял.

Това беше първият му ден на морето. Вечерта премина в обикаляне из селото, в зяпане и говорене на глупости. Накрая момчетата седнаха и пиха бира в това капанче, където правят най-хубавата пържена цаца – при бившия инженер. Бившият инженер приличаше на хипар, беше с дълга коса и набола брада, вече прошарена, имаше си и червени капилярчета по носа и бузите, защото непрекъснато си наливаше мастика в една лично негова, служебна чаша и я пиеше с няколко бучки лед. Цацата му беше прясна, той нарочно показваше, как сменя олиото от време навреме. Искаше му се да се държи като интелигентен търговец. Момчетата го мислеха за смотаняк. Пиеха бира след бира и обсъждаха задниците на всички минаващи жени. Повечето жени се бяха пооблекли, но за какво е морето, ако не, за да можеш да ходиш полугол. Така си помисли Пешо, като гледаше момичетата с изрусели от слънцето коси, мургави до немай къде, с поклащащи се задници, облечени само с бански и някакъв воал около кръста. От това Пешо го заболяваше корема ниско долу, вдигаше чашата и пиеше с огромни глътки, все едно пиенето щеше да потуши жаждата му за женски гърди, задници, кожа и всичко останало.

Пешо беше спал с жени. Но това бяха все селските курволяци, които пускаха уж тайно на всеки – ей така, без нищо – даже и на най-големите смотаняци. Пешо сякаш усещаше, че те са му близки по нещо и че му пускат от съчувствие. Но тия момичета тук, о, те бяха нещо съвсем друго. Такива дават по телевизията. Гърлото му се сви, защото пак си помисли за това, какъв нещастник е и за това, че никога няма да има такова момиче. Болката му беше голяма и физическа.

В това време приятелите му обръщаха глави непрекъснато, жилите на вратовете им се обтягаха под почервенялата им кожа, подвикваха селските си закачки: … как го меси само… превтасал козунак… ша та скъсам… ау, пази ма… ша та изям… – а момичетата, родени за това да им се подвиква, правещи всичко възможно да им се подвиква, отминаваха с презрително навирени глави, доволни от подвикването, доволни и от собственото си презрение към подвикването.

А Пешо се срамуваше и от това, че не смее да подвикне и от приятелите си, които така просташки подвикваха.

Когато момчетата се напиха до пръсване, отдавна останали последни в капанчето, когато започнаха да събарят чаши и да пеят ужасно, барманът хипар ги изгони. Един двама от приятелите искаха да вдигнат скандал, но нямаха сили, пък и другите, по-трезвите, ги възпираха с дърпане за косата и блъскане по гърба.

Върнаха се в бунгалата, покрещяха, опитаха се да играят карти, някой предложи да отидат на плажа и да си направят нощно къпане, но всички се разсмяха и запсуваха глупавата му идея. Лека полека се изпонатръшкаха в леглата си и заспаха.

Пешо не заспа, вълнуваше се. Морето също се вълнуваше, но морето се вълнува без страст, непрекъснато. А Пешо изпитваше това вълнение, което изпитва човек, когато копнее по нещо недостижимо. Той искаше да има друг живот. Искаше да има хубаво момиче с руса коса и мургава кожа, то да е от София и да учи в Университета. Искаше да живее с това хубаво русо момиче в своя квартира, да има винаги пари за цигари, да си лежи до обед в леглото и да гледа кабелна телевизия, докато си пуши (на село баба му не му даваше да пуши в къщата). Да очаква момичето да се върне от лекции, да го прегръща, да го гали по русата коса, само толкова – нищо по-мръсно, само ще си лежат, после ще ходят да ядат пици и да пият бира някъде на открито. А вечер щяха да си лягат заедно и като загасят лампата… какво щяха да правят?

Пешо чак се сгърчи от непоносимо-сладкия си фантазъм и в тъмното тихо започна да мастурбира.

На другата сутрин всички станаха сравнително рано, само Пешо спеше и не щеше да става, въпреки че

го дърпаха и разтърсваха пет минути. Не че им беше притрябвал, ами ей така, да го помъчат малко. Накрая го оставиха и тръгнаха към плажа, а Пешо продължи съня си. Той сънуваше нещо, което не разбираше: беше под вода – всичко беше синьо, зеленикаво, сумрачно, по дъното мудно се поклащаха черни водорасли, беше прохладно. Въпреки, че беше под водата на морето, той дишаше леко. Покрай него се стрелкаха някакви чудновати прозрачни същества. Имаше и тих, потаен шум – нещо като бълбукане. В съня си се сети, че това е звукът, който излиза от мехурчетата, които изпускаш, докато си под водата. Изведнъж, иззад една подводна, мрачна скала се зададе голо русо момиче, което ходеше по дъното. Той тръгна към него. Седнаха на някаква маса, беше слънчево, момичето му подаде ръка и той я хвана под масата. Запали си цигара. Момичето го целуна. После тръгнаха двамата и изчезнаха от погледа му зад скалата. Пешо се стресна и се събуди.

На петия ден момчетата вече се отегчаваха, играеха карти вяло и непрекъснато се караха. Вечерите бяха едни и същи – пиене в капанчето и обсъждане на задниците на минаващите жени. Като хора без никаква фантазия, момчетата, нещастните селски момчета, които никой не беше приучавал на тази способност – да фантазират, просто седяха и очакваха нещо да се случи. Започнаха да негодуват, че е „Ебаси и тъпотията тука“. Почти всичките се пробваха да свалят по някое от малките руси момичета, но селото беше малко, те бяха селски момчета, нямаха много пари, нямаха коли, разказваха стари селски вицове и въобще у тях нямаше нищо интересно за едно малко, помургавяло от слънцето, изрусено от солената вода момиче. Някои от момчетата се пробваха и на „дърти мръсници“, обаче дъртите мръсници бяха с мъжете си, гледаха мръсно около себе си, приличаха на хиени, преяли с мърша.

Времената бяха такива – жените не мислеха за секс, а за пари. Тоест, мислеха много за секс, но само ако около него има и много пари. Жените не мислеха за летни авантюри с малки смотаняци от село. Романтичните времена отдавна бяха отминали.

Само Пешо не беше изнервен. Той продължаваше да е развълнуван. Стана съвсем мълчалив. Не отговаряше на мръсните подхвърляния на приятелите. Опитваше се да върне оня сън от втората нощ. Нещо в главата му беше заседнало и задръстваше руслото на мислите му.

Жаждата за красив живот, за наслади и смисъл измъчваше Пешо. Той беше вече болен от жажда за красота. Много болен.

На седмия ден, на сутринта, приятелите не откриха Пешо в леглото му. Отидоха да пият бира, после поиграха карти, а него го нямаше.

До вечерта не се появи и те не се разтревожиха, защото бяха обикновените, жалки, безчувствени селски говеда, нормални момчета.

И през нощта Пешо го нямаше. Нямаше го и на следващата сутрин и приятелите се запитаха къде ли е изчезнал.

А беше станало следното: предишната нощ Пешо беше влязъл във водата на морето – сам, в самотната нощ, беше плувал доста навътре, водата беше черна, но светеше заради луната, нейната приятелка. След това се беше гмурнал с все сила надолу, за да търси прекрасните неща, които искаше, но никога не беше имал. Беше се удавил и докато приятелите му го търсеха, тялото му лениво се полюляваше на дъното, на около половин километър от брега. Би било добре, ако до него имаше и едно красиво, русо, малко момиче, но нямаше.

И ето заради тая случка на Пешо му викат Морския – защото се удави в морето. От тогава на село му викат така. ■

КАЛИН ТЕРЗИЙСКИ

е роден през 1970 година в кв. Подуене в София. Завършва Националната природоматематическа гимназия в София. По това време пише първите си стихотворения. След отбиване на двугодишна военна служба в Гранични войски, през 1990 записва медицина във Висшия медицински институт – София. По време на следването си работи и като дърводелец, анкетьор, санитар и медицинска сестра. Завършва през 1996, след което до 2000 г. специализира психиатрия.

В първите четири години след завършването си работи като психиатър във втората по големина психиатрия в България – Държавна психиатрична болница „Свети Иван Рилски“ в Нови Искър. Успоредно с това започва да пише за вестници и списанията: „SAX“, „Егоист“, „Клуб М“, „Ева“, „Едно“, „Night life“.

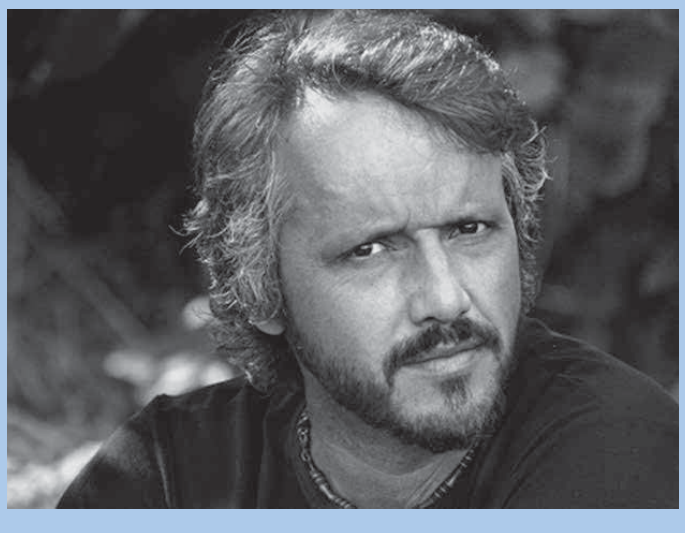

През 2000 година напуска работата си на лекар и се отдава изцяло на писането. Работи като сценарист в телевизии и радиа – в предавания като „Квартал“, „Лица“, „Каналето“, „Досиетата Хъ“ (Дарик радио), „Шаш“ и „Пълна лудница“.

През март 2010 учредява, заедно с група водещи сценаристи, Сдружение на българските телевизионни сценаристи (СБТС). Учредител е и на Асоциация на писателите в България.

Издал е десет книги – пет сборника с разкази, две стихосбирки и два романа – „Алкохол“ – за алкохолната зависимост и за спасението от нея; и „Лудост“ – за драмата на един млад психиатър. Романът му „Алкохол“ е награден 2010 като най-търсената книга на годината.

Носител е на Европейската награда за литература.